บทนำ : เรื่องจริง

30 สิงหาคม 1889

นายแพทย์หนุ่มบอกลาภรรยาบนชานชาลาสถานีรถไฟเซาท์ซี ก่อนขึ้นรถด่วนขบวน 16.15 น. มุ่งสู่ลอนดอน เขาไปถึงสถานีวิกตอเรียหลังจากนั้นสามชั่วโมง แล้วเดินฝ่าสรรพเสียงและฝูงชนพลุกพล่านไปเรียกรถม้ารับจ้าง

"ไปโรงแรมแลงแฮมครับ" เขาบอกคนขับขณะก้าวขึ้นนั่งบนห้องโดยสารใบหน้าแดงเรื่อด้วยความตื่นเต้น

เขาเอนหลังพิงเบาะหนังเก่าโทรมเมื่อรถม้าออกวิ่งไปตามถนนโกรฟเนอร์เพลส นี่เป็นบรรยากาศยามย่ำค่ำของปลายฤดูร้อนในนครลอนดอนที่หาได้ยากยิ่ง แสงตะวันอ่อนจางสาดแสงสีทองเรืองรองอาบถนนหนทางที่คับคั่งด้วยรถม้าและอาคารเขรอะคราบเขม่า ขณะนี้เป็นเวลาหนึ่งทุ่มครึ่ง แสงไฟจึงเริ่มปรากฏให้เห็นบ้างแล้ว

นายแพทย์หนุ่มไม่ค่อยมีโอกาสมาเยือนลอนดอนบ่อยนัก จึงเพ่งจ้องผ่านหน้าต่างรถม้าไปยังพระราชวังเซนต์เจมส์และราชวิทยาลัยศิลปกรรมกลางแสงสายัณห์ จากนั้นคนขับก็พารถม้าเลี้ยวขวาเข้าสู่ถนนพิกคาดิลลี บรรยากาศที่เต็มไปด้วยผู้คน เสียงอื้ออึง ตลอดจนกลิ่นอายของนครใหญ่ช่างต่างกันลิบลับจากบ้านที่เขาอาศัยอยู่ในชนบท มันปลุกเร้าให้เขากระฉับกระเฉงมีชีวิตชีวา เสียงเกือกม้ากระทบหินปูถนนดังเข้าหูเป็นระยะ ข้างถนนเนืองแน่นด้วยผู้คนต่างสาขาอาชีพ ทั้งเสมียน ทนายความ และผู้ลากมากดี ทุกคนเดินปะปนกระทบไหล่กับคนกวาดปล่องไฟ พ่อค้าเร่ และคนขายอาหารแมว

SAMPLE

รถม้าเลี้ยวซ้ายหักศอกเข้าสู่ถนนรีเจนต์ตรงพิกคาดิลลีเซอร์คัส ผ่านถนนคาร์นาบีและออกซ์ฟอร์ดเซอร์คัส ก่อนหยุดใต้ซุ้มหน้าประตูทางเข้าโรงแรมแลงแฮม ซึ่งเป็นโรงแรมใหญ่โตหรูหราแห่งแรกและเห็นได้ชัดว่ายังดูดีที่สุดในลอนดอน ขณะลงจากรถและจ่ายค่าโดยสารให้คนขับรถม้า นายแพทย์แหงนมองด้านหน้าอาคารหินทรายสุดหรูประดับหน้าต่างกระจกบานใหญ่พร้อมระเบียงเหล็กดัดและหลังคาหน้าจั่ว รวมทั้งราวลูกกรงสูงลิ่ว เขาสนใจงานสถาปัตยกรรมอยู่บ้างเล็กน้อย แต่คิดว่าด้านหน้าของอาคารน่าจะผสมผสานกันระหว่างสถาปัตยกรรมโบซาร์และสถาปัตยกรรมฟื้นฟูเรอเนสซองซ์ทางตอนเหนือของเยอรมนี

พอก้าวผ่านประตูงามสง่าบานใหญ่ก็พลันได้ยินเสียงดนตรีจากวงเครื่องสายสี่ชิ้น กำลังบรรเลงเพลงของชูเบิร์ตอยู่เบื้องหลังม่านดอกลิลลี่ลอยมาเข้าหู เขาหยุดเพื่อซึมซับบรรยากาศโอ่อ่าในล็อบบี้ที่คลาคล่ำด้วยบุรุษนั่งอ่านหนังสือพิมพ์*เดอะไทมส์*ฉบับล่าสุด ระหว่างจิบพอร์ตไวน์หรือเหล้าเชอร์รี่อยู่ตามเก้าอี้พนักสูง ควันซิการ์ราคาแพงลอยโขมงกลางอากาศผสานกลิ่นดอกไม้และกลิ่นน้ำหอมของสุภาพสตรี

ชายร่างเล็กค่อนข้างท้วม ใส่เสื้อโค้ตตัวยาวและกางเกงสีน้ำตาลสาวเท้าเร็วๆ เข้ามาต้อนรับเขาตรงประตูหน้าห้องอาหาร “คุณดอยล์ใช่ไหมครับ” อีกฝ่ายถามขณะจับมือทักทาย ชายคนนั้นคลี่ยิ้มสว่างไสว สำเนียงส่อความเป็นชาวอเมริกันชัดแจ้ง “ผมชื่อโจ สตาดาร์ต ยินดีอย่างยิ่งที่คุณมาได้ เชิญครับ คนอื่นๆ เพิ่งมาถึงเมื่อสักครู่นี่เอง”

นายแพทย์เดินตามสตาดาร์ตลัดเลาะระหว่างโต๊ะปูผ้าลินินสู่อีกมุมหนึ่งของห้อง บรรยากาศในห้องอาหารฟู่ฟ่ากว่าในล็อบบี้เสียอีก ผนังกรุด้วยไม้โอ๊กย้อมสีเขียวมะกอกและผ้าสักหลาดสีครีม เพดานลายปูนปั้นงามวิจิตร สตาดาร์ตหยุดที่ข้างโต๊ะหรูตัวหนึ่ง ผู้ชายสองคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว

“คุณวิลเลียม กิลล์และคุณออสการ์ ไวลด์” สตาดาร์ตเอ่ย “ขอแนะนำให้รู้จักนายแพทย์เอ. โคนัน ดอยล์ครับ”

SAMPLE

กิลล์ผู้ซึ่งดอยล์จำได้ว่าเป็นสมาชิกรัฐสภาชาวไอริชชื่อดังลุกขึ้นค้อมศีรษะอย่างเคร่งขรึม แต่แฝงด้วยอารมณ์ขัน โซ่ทองอัลเบิร์ตคล้องนาฬิกาพกหนักอึ้งแกว่งไปมาบนเสื้อกั๊กตัวใหญ่ ส่วนไวลด์ซึ่งกำลังยกแก้วไวน์ขึ้นดื่มกลับหยิบผ้าทอลายดอกมาเช็ดริมฝีปากอวบอิ่มแล้วผายมือไปทางเก้าอี้ว่างข้างตัว เชื้อเชิญให้ดอยล์นั่ง

“คุณไวลด์กำลังเล่าเรื่องงานเลี้ยงน้ำชาที่ไปมาเมื่อตอนบ่ายให้เราฟัง” สตาดาร์ตบอกเมื่อทุกคนลงนั่งเรียบร้อย

“งานที่บ้านเลดี้เฟเทอร์สโตนน่ะครับ” ไวลด์ชี้แจง “สามีเธอเพิ่งเสียชีวิตไปไม่นาน น่าสงสารจริงๆ เธอเสียใจจนย้อมผมย้อมเผ้าเป็นสีทองเลยเชียวล่ะ[1]”

“ออสการ์” กิลล์หัวเราะ “คุณนี่ร้ายชะมัด พูดถึงสุภาพสตรีแบบนั้นได้ยังไงกัน”

ไวลด์โบกไม้โบกมือไม่รับฟัง “สุภาพสตรีท่านนั้นต้องขอบคุณผมถึงจะถูก บนโลกนี้เรื่องเดียวที่แย่ยิ่งกว่าการโดนคนนินทาคือการที่ไม่มีใครพูดถึงเราเลย” เขารัวคำพูดเบาๆ ด้วยน้ำเสียงที่ปราศจากความจริงใจ

ดอยล์ลอบสังเกตไวลด์อย่างละเอียด ชายผู้นี้มีลักษณะโดดเด่นสะดุดตา รูปร่างใหญ่มโหฬาร ไว้ผมยาวแสกกลางเสยไปข้างหลังอย่างไม่ใส่ใจ ดูล้าสมัย ตา คิ้ว ปาก จมูกเด่นชัด เสื้อผ้าที่สรรหามาใส่ดูแปลกประหลาดแทบเหมือนคนวิกลจริต เขาใส่สูทผ้ากำมะหยี่สีดำรัดรูป แขนเสื้อปักลายดอกไม้มีจีบพองแถวไหล่ รอบคอเป็นผ้าจับจีบระบายสามชั้นเช่นเดียวกับแขน เขาใจถึงขนาดใส่กางเกงคับติ้วเสมอเข่า สวมถุงน่องสีดำลื่นเป็นมัน และรองเท้าลำลองติดโบดอกไม้ติดเสื้อคือดอกกล้วยไม้ใหญ่เบ้อเริ่มที่ห้อยอยู่บนเสื้อกั๊กสีน้ำตาลอ่อน ดูเหมือนน้ำหวานพร้อมจะหยดย้อยออกมาได้ทุกเมื่อ แหวนทองหลายวงเปล่งประกายระยิบระยับบนนิ้วมือที่ไม่ขยับเคลื่อนไหว แม้ว่าลักษณะการแต่งตัวจะเป็นเอกลักษณ์ต่างจากคนทั่วไป แต่สีหน้าเขาดูอ่อนโยนรับกันกับแวว

---

[1] คำพูดจากบทละครเรื่อง *The Importance of Being Earnest* ของออสการ์ ไวลด์ เป็นการล้อเลียนหมายถึงผู้หญิงที่สามีตายจากไปมีความสุขกับอิสรภาพที่ได้รับ แทนที่จะเสียใจจนผมหงอกขาว (ผู้แปล)

SAMPLE

ฉลาดเฉลียวในดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้น สรุปคือลักษณะของชายผู้นี้สะท้อนถึงจิตใจที่ละเอียดอ่อนและความมีไหวพริบ คำพูดคำจาที่มีการออกท่าออกทางประกอบเล็กน้อยช่วยให้เข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง

"ขอบคุณมาก สตาดาร์ต ที่กรุณาเลี้ยงอาหารเราในวันนี้" ไวลด์เอ่ย "ที่โรงแรมแลงแฮมเสียด้วย ไม่อย่างนั้นผมคงต้องนั่งแกร่วอยู่คนเดียว แน่นอนใช่ว่าผมอยากให้มีคนเลี้ยงอาหารมื้อค่ำหรือต้องการเงินทองอะไรหรอกนะ เพราะคนที่กระเป๋าฉีกมีแต่คนที่มีปัญญาจ่ายเท่านั้น ส่วนผมไม่เคยจ่ายเองเลย"

"เกรงว่าเหตุจูงใจที่ทำให้ผมเชิญพวกคุณมาในวันนี้ จริงๆ แล้วเป็นเพราะหวังสิ่งตอบแทนบางอย่าง" สตาดาร์ตตอบ "ที่ผมมาครั้งนี้เพื่อจะก่อตั้งนิตยสาร *ลิปปินคอตต์ส มันท์ลี*ฉบับกรุงลอนดอน"

"หมายความว่าสำหรับคุณ เมืองฟิลาเดลเฟียเล็กเกินไปเสียแล้วใช่ไหม" กิลล์ถาม

สตาดาร์ตหัวเราะเบาๆ เขามองหน้าไวลด์ก่อนจะหันไปมองดอยล์ "ก่อนกินอาหารมื้อนี้เสร็จ ผมตั้งใจไว้ว่าจะกล่อมคุณสองคนจนยอมตกลงเขียนนิยายให้ผมคนละหนึ่งเรื่องให้ได้"

ดอยล์พลุ่งพล่านด้วยความตื่นเต้น โทรเลขที่สตาดาร์ตส่งมาไม่ได้บอกชัดว่าเหตุใดเจ้าตัวจึงเชิญเขามากินอาหารค่ำที่นี่ แต่ชายผู้นี้เป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ชื่อดังในอเมริกา และดอยล์ก็หวังเต็มที่ว่าจะได้ยินอะไรแบบนี้ อาชีพแพทย์ของเขาเจริญรุ่งเรืองช้ากว่าที่คิด ดังนั้นเขาจึงหันมาเขียนนิยายเป็นการฆ่าเวลาระหว่างรอให้คนไข้มาพบ สองสามเรื่องล่าสุดพอจะประสบความสำเร็จอยู่บ้าง คนอย่างสตาดาร์ตนี่แหละที่จะทำให้เขาก้าวไปไกลกว่านี้ ดอยล์เห็นว่าแม้สตาดาร์ตจะเป็นชาวอเมริกัน แต่ก็ดูเป็นคนน่าคบมาก หรืออาจเรียกได้ว่ามีเสน่ห์ด้วยซ้ำ

อาหารค่ำเป็นไปด้วยความรื่นรมย์ดังคาด

กิลล์เป็นคนคุยสนุก แต่ออสการ์ ไวลด์นั้นน่าทึ่งที่สุด ดอยล์ติดใจกิริยาโบกไม้โบกมืออย่างนุ่มนวลตลอดจนสีหน้าเรียบเฉยของชายผู้นั้น ซึ่งกลับกระตือรือร้นขึ้นมาทันทีเมื่อเอ่ยปากเล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยหรือกล่าวคำพูดคมคาย

SAMPLE

แฝงอารมณ์ขัน ช่างมหัศจรรย์เหลือเกิน เป็นเพราะเทคโนโลยีสมัยใหม่แท้ๆ ดอยล์จึงย้ายร่างจากเมืองชายทะเลอันแสนเงียบเหงา มาอยู่ท่ามกลางบรรณาธิการชื่อเสียงโด่งดัง สมาชิกรัฐสภา และเจ้าของงานวรรณกรรมที่เป็นสุดยอดของสุนทรียศาสตร์ ณ สถานที่หรูหราแห่งนี้ภายในไม่กี่ชั่วโมง

อาหารมากมายถูกยกมาเสิร์ฟอย่างรวดเร็ว ทั้งกุ้งอบหม้อดิน ไก่บดม้วนกับแป้ง เครื่องในวัวชุบแป้งทอด และซุปข้นล็อบสเตอร์ ไวน์แดงและไวน์ขาวถูกรินตั้งแต่หัวค่ำ และเสิร์ฟไม่อั้นอย่างต่อเนื่อง ช่างน่าพิศวงยิ่งนัก ชาวอเมริกันคนนี้มีเงินมากขนาดไหนกันนะ ดูเหมือนงานนี้สตาดาร์ตจะทุ่มเงินมหาศาลทีเดียว

นี่คือช่วงเวลาที่เหมาะสมมาก เพราะดอยล์กำลังเขียนนิยายเรื่องใหม่ที่สตาดาร์ตต้องชอบแน่ เรื่อง*ไมคาห์ คลาร์ก*ที่เขาเขียนก่อนหน้านี้ได้รับเสียงวิจารณ์ในแง่บวก แต่เสียงตอบรับนิยายเรื่องล่าสุดเกี่ยวกับนักสืบ ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากโจเซฟ เบลล์ อาจารย์ที่เคยสอนเขาในมหาวิทยาลัยนั้นค่อนข้างน่าผิดหวัง หลังจากที่ได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสาร*บีตันส์ คริสต์มาส แอนนวล*... ดอยล์ดึงตัวเองกลับมาสู่การสนทนาตรงหน้า กิลล์กำลังถามว่าเป็นความจริงมากน้อยเพียงไรที่คนเรามักอิจฉาเพื่อนที่มีรายได้สูงๆ แทนที่จะรู้สึกยินดีด้วย

แววตาของไวลด์ลุกวาบเมื่อได้ยินเช่นนั้น “กาลครั้งหนึ่ง” เจ้าตัวตอบ “ปีศาจตนหนึ่งเดินทางข้ามทะเลทรายมาถึงจุดที่กลุ่มภูตผีกำลังยั่วยุนักบวช แต่นักบวชท่านนั้นปฏิเสธคำเสนอแนะในทางชั่วร้ายอย่างง่ายดาย เจ้าปีศาจเฝ้ามองความล้มเหลวของภูตผี ก่อนจะก้าวออกไปสั่งสอน *การกระทำของพวกเจ้าหยาบช้าเกินไป* มันพูด *ขอเวลาข้าสักประเดี๋ยว* แล้วก็กระซิบข้างหูนักบวช ว่า*น้องชายของท่านเพิ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นพระสังฆราชแห่งอเล็กซานเดรีย* ใบหน้าสงบนิ่งของนักบวชพลันขมวดมุ่นด้วยความริษยา แล้วเจ้าปีศาจก็หันไปพูดกับภูตผีทั้งหลายว่า*นั่นแหละ คือวิธีที่ข้าขอแนะนำให้พวกเจ้านำไปใช้*”

สตาดาร์ตกับกิลล์ระเบิดเสียงหัวเราะเต็มที่ จากนั้นก็เริ่มถกเถียงกันเรื่องการเมือง ไวลด์จึงหันมาทางดอยล์ “บอกหน่อยซิ” เขาถาม “คุณจะเขียนหนังสือให้สตาดาร์ตไหม”

SAMPLE

“คิดว่าคงจะเขียน อันที่จริงผมเริ่มเขียนนิยายเรื่องใหม่แล้ว ว่าจะตั้งชื่อเรื่องว่า*อะ แทงเกิลด์ สเกน*[2]หรือไม่ก็*เดอะ ไซน์ ออฟ เดอะ โฟร์*[3]”

ไวลด์บีบมือแน่นด้วยความปีติ “เพื่อนเอ๋ย นั่นถือเป็นข่าวดีที่สุด หวังว่ามันจะเป็นนิยาย*โฮล์มส์*อีกเรื่อง”

ดอยล์มองหน้าอีกฝ่ายอย่างแปลกใจ “หมายความว่าคุณอ่าน*อะ สตัดดี อิน สการ์เลต*แล้วเหรอ”

“ไม่ได้อ่านหรอก พ่อหนุ่ม แต่กลืนกินอย่างกระหายเลยเชียวล่ะ” ไวลด์ล้วงมือเข้าไปดึงหนังสือฉบับตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์วอร์ดล็อกแอนด์โค. ประทับตัวอักษรแบบตะวันออกตามสมัยนิยมออกจากเสื้อกั๊กมาวางบนโต๊ะ “พอรู้ว่าจะได้มากินอาหารค่ำกับคุณคืนนี้ ผมยังเปิดอ่านอีกรอบด้วยซ้ำ”

“คุณช่างมีน้ำใจงามจริงๆ” โคนัน ดอยล์เอ่ยเมื่อนึกไม่ออกว่าจะหาคำใดที่ดีกว่านี้มาโต้ตอบ เขาทั้งแปลกใจและปลื้มปีติที่เจ้าลัทธิเริงรมย์แห่งวงการวรรณกรรมอังกฤษนิยมชมชอบนิยายสืบสวนซึ่งไม่ได้โด่งดังนัก

“ผมรู้สึกว่าคุณเก่งมากที่สร้างตัวละครอย่างโฮล์มส์ขึ้นมา แต่...” ไวลด์หยุดชะงัก

“อะไรเหรอครับ” ดอยล์ถาม

“แต่ผมว่าที่โดดเด่นเป็นพิเศษคือมันเป็นเรื่องที่*น่าเชื่อถือ*มากทีเดียว แจ่มแจ้งทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการทำงานของตำรวจและแนวทางการสืบสวนของโฮล์มส์ มีมากมายหลายอย่างที่ผมน่าจะได้เรียนรู้จากคุณในด้านนี้ คืออย่างนี้ ผมมีปัญหาเรื่องการเลือกคำที่จะใช้ถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิต บ่อยครั้งที่ผมเลือกใช้คำพูดที่เฉียบคม แต่นั่นกลับทำให้ต้องละทิ้งความจริงไป คุณไม่ได้ประสบปัญหาเดียวกับผม แต่ผมเชื่อว่าคุณน่าจะทำให้โฮล์มส์ของคุณรุ่งไปไกลยิ่งกว่านี้”

---

[2] จากนิยายเรื่อง *A Tangled Skein* ของโคนัน ดอยล์ โดยใช้ชื่อนักสืบตัวเอกกับคู่หูว่า Sherrinford Holmes กับ Ormond Sacker แต่ต่อมาในภายหลังเปลี่ยนชื่อเรื่องเป็น *A Study in Scarlet* (ปี 1887) และเปลี่ยนชื่อตัวละครเป็น Sherlock Holmes กับ Dr. Watson นับเป็นนิยายสืบสวนเล่มแรกในชุด *Sherlock Holmes* (ผู้แปล)

[3] *The Sign of the Four* (ปี 1890) คือนิยายสืบสวนเล่มที่สองในชุด *Sherlock Holmes* (ผู้แปล)

SAMPLE

“ขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ถ้าคุณจะกรุณาอธิบายให้กระจ่างกว่านี้สักหน่อย” ดอยล์เอ่ย

ไวลด์จิบไวน์ “ถ้าเขาเป็นนักสืบที่เก่งกาจและเป็นบุคคลที่น่าทึ่งจริงๆ พฤติกรรมของเขาก็น่าจะผิดเพี้ยนไปมากกว่านี้ โลกนี้ไม่ต้องการนักสืบอย่างจ่าคัฟฟ์หรือนักสืบดูแปงเพิ่ม เปล่าเลย...แต่จงมุ่งมั่นสร้างมนุษย์ในรูปของตัวละครให้เป็นงานศิลปะที่ยอดเยี่ยมกว่านั้น” อีกฝ่ายใช้ความคิดเงียบๆ ครู่หนึ่ง ขณะลูบคลำดอกกล้วยไม้ที่ห้อยจากรังดุม “ในเรื่อง*สการ์เลต* คุณบอกว่าวัตสัน*เกียจคร้านที่สุด* ในความเห็นของผม ผมคิดว่าคุณควรให้ตัวละครเอกชอบอยู่เฉยๆ และปล่อยตัวตามสบาย ไม่ใช่ผู้ช่วยงานจิปาถะของเขา นอกจากนั้นก็น่าจะทำให้โฮล์มส์ดูสงบเสงี่ยมกว่านี้ อย่าให้ใบหน้าของเขา*เจิดจรัสด้วยความปีติ* หรือแสดงให้เห็นว่าเขา*ระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น*”

ดอยล์หน้าแดงเรื่อเมื่อจำคำพูดที่ตนเลือกใช้อย่างไม่ถูกกาลเทศะเหล่านั้นได้

“คุณต้องสร้างให้เขามีข้อบกพร่อง” ไวลด์พูดต่อ “การเป็นคนดีมีศีลธรรมมันน่าเบื่อ ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น ผมทนตัวละครแบบนั้นไม่ได้จริงๆ” เขาหยุดพูดอีกครั้ง “ไม่ใช่แค่บกพร่องอย่างเดียวนะ ดอยล์ ทำให้เขามีจุด*อ่อน*ด้วย เดี๋ยวนะ ขอคิดก่อน อ้อ จริงสิ! นึกออกแล้ว” เขาพลิกหนังสือ*อะ สตัดดี อิน สการ์เลต* อย่างรวดเร็วจนพบข้อความที่ต้องการ ก่อนจะอ่านคำพูดของหมอวัตสัน *“หากเขาไม่รู้จักควบคุมตัวเองและไม่เคยแตะต้องสิ่งผิดกฎหมายมาทั้งชีวิต ผมคงสงสัยแล้วว่าเขาน่าจะติดยาเสพติดบางชนิด”* ไวลด์เก็บหนังสือใส่กระเป๋าเสื้อก๊ก “นั่นไง คุณมีจุดอ่อนของเขาอยู่ในมือเห็นๆ แต่ก็ปล่อยให้มันผ่านเลยไป หยิบประเด็นนี้ขึ้นมาใหม่สิ! ทำให้โฮล์มส์เสพติดอะไรสักอย่าง ฝิ่นก็ได้...แต่ไม่เอาดีกว่า สมัยนี้ฝิ่นมันธรรมดาไป พวกคนชั้นล่างสูบกันให้เกร่อ” เจ้าตัวดีดนิ้วเปาะทันที “นึกออกแล้ว! โคเคน ไฮโดรคลอไรด์ไง นั่นแหละอบายมุขดูมีรสนิยมแบบใหม่ที่คุณต้องการ”

“โคเคนเหรอครับ” ดอยล์ทวนคำอย่างไม่แน่ใจนัก ในฐานะที่เป็นหมอบางครั้งเขาก็เคยสั่งยาขนานนี้ขนาดเจ็ดเปอร์เซ็นต์ให้ผู้ป่วยที่อ่อนแรงหรือเป็นโรคซึมเศร้า แต่คิดๆ ดูแล้วการจะทำให้โฮล์มส์กลายเป็นคนติดยานั้นดูน่าหัวเราะ

SAMPLE

สิ้นดี แม้ว่าดอยล์จะเป็นฝ่ายเอ่ยปากขอความเห็นจากไวลด์ แต่เขากลับไม่พอใจนิดหน่อยเมื่อได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์ของฝ่ายนั้น การโต้เถียงกันอย่างสนุกสนานระหว่างสตาดาร์ตกับกิลล์ที่อีกฟากโต๊ะยังคงดำเนินต่อไป

นักเขียนผู้มีอารมณ์สุนทรีย์จิบไวน์อีกหนึ่งอึกแล้วสะบัดผม

“คุณล่ะ จะเขียนหนังสือให้สตาดาร์ตหรือเปล่า” ดอยล์ถาม

“เขียนสิ และงานของคุณ หรือพูดอีกอย่างก็คือโฮล์มส์จะมีอิทธิพลกับงานประพันธ์ชิ้นนี้อย่างมาก คุณรู้ไหม ผมน่ะเชื่อมาตลอดเลยว่าไม่มีหนังสือเล่มไหนที่มีคุณธรรมหรือไร้จริยธรรม รู้แต่ว่ามันอ่านสนุกหรือไม่สนุกเท่านั้น ผมคิดว่าจะเขียนหนังสือที่ส่งเสริมศิลปะและศีลธรรม และจะตั้งชื่อว่า*เดอะ พิกเจอร์ ออฟ ดอเรียน เกรย์* รู้อะไรไหม ผมเชื่อว่ามันจะเป็นเรื่องสยองขวัญสุดๆ เลยเชียวล่ะ ไม่เชิงจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับผีปีศาจอะไรหรอก แต่ตอนจบตัวเอกจะพบกับเหตุการณ์ร้ายแรงที่สุด และเป็นเรื่องที่คนจะอ่านเฉพาะตอนกลางวัน ไม่มีทางกล้าอ่านตอนกลางคืนเด็ดขาด”

“เรื่องทำนองนี้ไม่ใช่แนวของคุณเลยนี่”

ไวลด์มองดอยล์ด้วยแววตาคล้ายจะขบขัน “จริงเหรอ คุณคิดว่าคนที่ยินดีถวายชีวิตให้แก่สุนทรียศาสตร์อย่างผมจะมองไม่ออกเหรอว่าความหวาดกลัวเป็นเช่นไรในยามที่เผชิญกับมันจริงๆ จะบอกอะไรให้นะ ความรู้สึกกลัวจนตัวสั่นน่ะเร้าอารมณ์ไม่แพ้การตัวสั่นเทิ้มจากความสุขสมเลยเชียวล่ะ อาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ” เขาโบกมืออีกครั้งเป็นการตอกย้ำ “นอกจากนี้ครั้งหนึ่งยังเคยมีคนเล่าเรื่องบางอย่างให้ผมฟัง มันน่ากลัวและน่าสะเทือนใจอย่างยิ่งทั้งในแง่ของรายละเอียดและความชั่วร้าย กระทั่งทุกวันนี้ผมเชื่อว่าคงไม่ได้ยินเรื่องอะไรที่ทำให้กลัวได้ขนาดนั้นอีกแล้ว”

“น่าสนใจมาก” ดอยล์ตอบ ใจลอยหน่อยๆ เพราะยังคงครุ่นคิดถึงคำวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับโฮล์มส์

ไวลด์มองคู่สนทนา รอยยิ้มน้อยๆ ผุดขึ้นบนใบหน้ากว้างใหญ่ซีดขาว “อยากฟังไหม แต่ขอบอกก่อนว่ามันไม่เหมาะกับคนใจอ่อน”

วิธีการพูดของอีกฝ่ายฟังดูท้าทาย “เชิญเล่ามาเลยครับ”

SAMPLE

“ผมได้ยินเรื่องนี้ตอนไปเดินสายบรรยายที่อเมริกาเมื่อสองสามปีก่อน ระหว่างทางไปซานฟรานซิสโก ผมแวะที่ค่ายพักคนงานเหมืองแร่ที่ค่อนข้างทรุดโทรมแต่ทิวทัศน์สวยงามมาก ชื่อเดียวกันกับเมืองคือรอริงฟอร์ก ผมเปิดการบรรยายที่ก้นเหมืองและได้รับการต้อนรับอย่างล้นหลามจากพวกสุภาพบุรุษ หลังจบการบรรยาย คนงานเหมืองคนหนึ่งเดินมาหาผม เขาเป็นชายสูงวัย ถ้าไม่เมาแประก็น่าจะกำลังเมาได้ที่ เขาดึงผมไปด้านหนึ่ง บอกว่าชอบเรื่องที่ผมเล่ามาก เลยอยากเล่าเรื่องหนึ่งให้ผมฟัง”

ไวลด์หยุดพูดและจิบไวน์หนึ่งอึกให้ริมฝีปากสีแดงอวบหนาชุ่มฉ่ำ “โน้มตัวเข้ามาใกล้อีกหน่อยสิ นั่นแหละ ดีมาก ผมจะเล่าเรื่องที่ว่าให้ฟังชัดๆ...”

หลังจากนั้นสิบนาที บรรดาแขกเหรื่อที่นั่งอยู่ในห้องอาหารของโรงแรมแลงแฮมต่างพากันประหลาดใจ เมื่อสังเกตเห็นชายหนุ่มแต่งเนื้อแต่งตัวเหมือนนายแพทย์ชนบทพรวดพราดลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยใบหน้าซีดเผือด ท่ามกลางเสียงพึมพำสนทนาเบาๆ อย่างสุภาพ ชายหนุ่มลนลานเสียจนทำเก้าอี้ล้มหงายหลัง เดินกุมหน้าผากซวนเซออกจากห้อง และเกือบจะชนถาดอาหารแสนโอชะร่วงตกจากมือของบริกรเขาผลุบเข้าไปในห้องน้ำสุภาพบุรุษ สีหน้าฟ้องชัดว่าขยะแขยงและหวาดกลัวสุดขีด

SAMPLE

1

ปัจจุบัน

คอร์รี สวอนสันเข้าไปสำรวจสภาพของตัวเองในห้องน้ำหญิงเป็นรอบที่สาม เธอเปลี่ยนไปมากตั้งแต่ย้ายมาเรียนที่วิทยาลัยงานยุติธรรมทางอาญาจอห์น เจย์ เมื่อเริ่มเป็นนักศึกษาปีที่สอง มันเป็นวิทยาลัยที่เคร่งครัดและคอร์รีก็ต่อต้านระเบียบของที่นี่อยู่พักใหญ่ แต่ในที่สุดเธอก็ตระหนักว่าต้องทำตัวเป็นผู้ใหญ่และดำเนินชีวิตไปตามบทบาท แทนที่จะเป็นขบถตลอดกาล ผมที่เคยย้อมเป็นสีม่วงหายไป รวมทั้งสีดำบนเปลือกตาและเครื่องประดับแบบชาวก็อธ ส่วนรอยสักแถบโมเบียสตรงต้นคอนั้นเธอไม่สามารถทำอะไรได้มากนัก นอกจากหวีผมไปข้างหลังและใส่เสื้อคอปกสูงเข้าไว้ แต่เธอรู้ดีว่าสักวันรอยสักนั่นก็จะต้องหายไปด้วย

หากเลือกจะเดินบนเส้นทางสายนี้ เธอก็ต้องทำให้ดีที่สุด

โชคร้ายที่เธอเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของตัวเองช้าไป เพราะอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งเคยเป็นตำรวจนิวยอร์ก ก่อนจะกลับมาเรียนจนได้เป็นอาจารย์เห็นเข้าเสียก่อน เธอรู้สึกว่าฝ่ายนั้นมองเธอในแง่ร้ายตั้งแต่แรกเจอ และตลอดหนึ่งปีหลังจากนั้น เธอก็ไม่เคยทำอะไรที่ลบล้างความรู้สึกนั้นได้เลย เห็นชัดว่าเขาไม่ชอบขี้หน้าเธอนัก มิหนำซ้ำยังปฏิเสธร่างวิทยานิพนธ์ที่เธอต้องเดินทางไปชิลีเพื่อศึกษาร่องรอยบาดแผลที่เกิดขึ้นในเวลาเสียชีวิตบนโครงกระดูกของชาวนาคอมมิวนิสต์ที่พบเป็นจำนวนมาก หลังจากโดนรัฐบาลปิโนเชต์สังหารในทศวรรษ 1970 เขาให้เหตุผลว่ามันไกลเกินไปและค่าใช้จ่ายก็สูงมาก นอกจากนั้นมันยังเป็นประวัติศาสตร์ที่คร่ำครึอีกด้วย พอคอร์รีตอบว่านั่นแหละประเด็น เพราะการ

SAMPLE

สำรวจหลุมศพพวกนี้จำเป็นต้องใช้เทคนิคเฉพาะทางด้านนิติวิทยาศาสตร์ เขากลับพูดทำนองว่าอย่าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความขัดแย้งทางการเมืองในต่างประเทศโดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคอมมิวนิสต์จะดีกว่า

ตอนนี้เธอมีความคิดที่จะทำวิจัยเรื่องใหม่ที่ดีกว่าเดิมด้วยซ้ำ และพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อให้มันเกิดขึ้น

คอร์รีสำรวจตัวเองในกระจก จัดผมสองสามปอยที่ลุ่ยลงมาให้เรียบร้อย แต้มลิปสติกที่สีสันไม่ฉูดฉาด ดึงเสื้อนอกผ้าขนสัตว์สีเทาเข้าที่ และเติมแป้งเร็วๆ ตรงปลายจมูก เธอแทบจำตัวเองไม่ได้ ให้ตายเถอะ ใครเห็นเข้าอาจเข้าใจผิดว่าเธอคือเยาวชนพรรครีพับลิกันก็ได้ ถ้าเป็นแบบนั้นก็ยิ่งดีเข้าไปใหญ่

เธอออกจากห้องน้ำแล้วสาวเท้าเร็วๆ ไปตามโถงทางเดิน รองเท้าส้นเตี้ยแบบอนุรักษนิยมกระทบพื้นกระเบื้องยางดุจเดียวกับจังหวะก้าวเดินของมืออาชีพ ประตูห้องทำงานของอาจารย์ที่ปรึกษาปิดอยู่ คอร์รีเคาะถี่ๆ อย่างมั่นใจ เสียงคนข้างในร้องบอกว่า “เข้ามาได้”

เธอก้าวเข้าไป ในห้องสะอาดสะอ้านเป็นระเบียบเรียบร้อยเช่นเคย หนังสือและวารสารเรียงเสมอกันบนชั้น สันหันออกด้านนอก เฟอร์นิเจอร์หนังตัวใหญ่หนาน่าสบายเสริมสร้างบรรยากาศอบอุ่น ศาสตราจารย์เกรก คาร์โบนนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ พื้นไม้มะฮอกกานีเงาวับปราศจากหนังสือ เอกสาร รูปถ่ายของคนในครอบครัว หรือของตกแต่งกระจุกกระจิกวางเกะกะ

“อรุณสวัสดิ์ คอร์รี” คาร์โบนเอ่ยปากทักทายขณะลุกขึ้นกลัดกระดุมเสื้อสูทผ้าเสิร์จสีน้ำเงิน “เชิญนั่งสิ”

“ขอบคุณค่ะ ศาสตราจารย์” คอร์รีรู้ว่าเขาชอบให้เรียกแบบนั้น และไม่พอใจอย่างมากเมื่อนักศึกษาเรียกเขาว่าคุณ หรือที่แย่กว่านั้นคือเกรกเฉยๆ

เขาทรุดตัวลงนั่งพร้อมๆ เธอ คาร์โบนเป็นผู้ชายรูปหล่อสะดุดตา ผมสีดอกเลา ฟันสวยสะอาด รูปร่างแข็งแรงกระชับได้สัดส่วน แต่งตัวดี พูดจาฉะฉาน น้ำเสียงนุ่มนวล ฉลาด แถมยังประสบความสำเร็จกับทุกอย่างที่ลงมือทำ และมันก็ส่งผลให้เขาเป็นไอ้กร๊วกที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก

“ว่าไง คอร์รี” คาร์โบนเริ่มต้นการสนทนา “วันนี้คุณดูดีมาก”

“ขอบคุณค่ะ ดอกเตอร์คาร์โบน”

SAMPLE

“ผมอยากฟังความคิดใหม่ของคุณเต็มทีแล้ว”

“ขอบคุณค่ะ” คอร์รีเปิดกระเป๋าเอกสาร (ไม่มีใครใช้เป้ที่จอห์น เจย์) แล้วหยิบแฟ้มกระดาษออกมาวางบนเข่า “หนูแน่ใจว่าอาจารย์คงได้อ่านข่าวเรื่องการสำรวจทางโบราณคดีที่สวนสาธารณะซิตี้ฮอลล์พาร์ก ถัดจากที่ตั้งเรือนจำเดอะทูมบ์สแล้ว”

“เรื่องอะไรนะ”

“แผนกดูแลสวนสาธารณะขุดสุสานเล็กๆ ที่ฝังศพพวกนักโทษประหารชีวิต เพื่อสร้างทางเข้าสถานีรถไฟใต้ดินใหม่”

“อ้อ จริงสิ ผมอ่านข่าวแล้ว” คาร์โบนตอบ

“ทางเรือนจำใช้สุสานแห่งนั้นตั้งแต่ปี 1858 ถึงปี 1865 หลังจากปี 1865 สถานที่ฝังศพนักโทษประหารย้ายไปที่เกาะฮาร์ตและยังไม่เปิดให้สาธารณชนไปที่นั่น”

ฝ่ายนั้นพยักหน้าช้าๆ ทำท่าเหมือนจะสนใจ คอร์รีรู้สึกมีกำลังใจขึ้นมาทันที

“หนูคิดว่านี่เป็นโอกาสดีที่เราจะได้ศึกษาโครงกระดูก เพื่อหาว่าภาวะทุพโภชนาการขั้นรุนแรงในวัยเด็กมีส่วนสัมพันธ์กับพฤติกรรมอาชญากรหรือไม่ อาจารย์ก็รู้ว่ามันน่าจะมีร่องรอยบางอย่างทิ้งไว้”

คาร์โบนพยักหน้าอีกเช่นเคย

“หนูเขียนโครงร่างทุกอย่างไว้ในนี้หมดแล้ว” คอร์รีวางเอกสารวิจัยบนโต๊ะ “ทั้งสมมุติฐาน แนวทางปฏิบัติ กลุ่มตัวอย่าง การสังเกต และการวิเคราะห์”

คาร์โบนวางมือทาบเหนือเอกสารแล้วดึงเข้าไปใกล้ตัวก่อนตั้งต้นอ่าน

“มันเป็นโอกาสเหมาะด้วยเหตุผลหลายประการ” คอร์รีพูดต่อ “อันดับแรก ทางเทศบาลเมืองมีบันทึกประวัติของนักโทษประหารส่วนใหญ่อยู่แล้ว ทั้งชื่อ ประวัติการจับกุม และบันทึกการพิจารณาคดี พวกเด็กกำพร้าที่เติบโตขึ้นมาในสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าไฟฟ์พอยต์สเฮาส์ออฟอินดัสทรี ซึ่งมีอยู่ประมาณหกคนก็มีประวัติเหมือนกัน ทุกคนถูกประหารด้วยการแขวนคอ ดังนั้นสาเหตุที่ทำให้ถึงแก่ความตายย่อมเหมือนกันด้วย สุสานแห่งนั้นถูกใช้งานแค่เจ็ดปี เพราะฉะนั้นกระดูกพวกนั้นจึงนับว่ามาจากช่วงเวลาเดียวกัน”

SAMPLE

คอร์รีหยุดพูด คาร์โบนพลิกเปิดเอกสารของเธอทีละหน้าช้าๆ เหมือนกำลังอ่าน ใบหน้าเฉยเมยจนดูไม่ออกว่ากำลังคิดอะไรอยู่

"หนูลองสอบถามมาบ้างแล้ว ดูเหมือนทางแผนกดูแลสวนสาธารณะพร้อมจะเปิดให้นักศึกษาของจอห์น เจย์เข้าไปสำรวจได้"

มือที่กำลังพลิกเปิดหน้าเอกสารช้าๆ พลันหยุดชะงัก "คุณติดต่อพวกเขาแล้วงั้นเหรอ"

"ค่ะ แค่ลองหยั่งเชิง..."

"หยั่งเชิง...นี่คุณติดต่อหน่วยงานของเมืองโดยไม่ได้รับอนุญาตก่อนเหรอ"

แย่แล้ว "หนูไม่อยากเสนอโครงการที่จะถูกหน่วยงานภายนอกปฏิเสธในภายหลัง เอ่อ มันผิดเหรอคะ"

อีกฝ่ายเงียบไปนานก่อนจะเปล่งเสียง "คุณไม่ได้อ่านคู่มือนักศึกษาปริญญาตรีหรือไง"

ความหวั่นใจพลันโถมเข้าเล่นงานคอร์รี ความจริงเธออ่านคู่มือที่ว่าเมื่อทางวิทยาลัยรับเธอเข้าเรียน แต่นั่นมันผ่านมากว่าหนึ่งปีแล้ว "อ่านค่ะ แต่นานมาแล้ว"

"ในคู่มือบอกไว้ชัดมาก ห้ามไม่ให้นักศึกษาปริญญาตรีติดต่อกับหน่วยงานอื่นของเมือง นอกจากจะผ่านช่องทางการสื่อสารอย่างเป็นทางการ ที่ห้ามก็เพราะเราเป็นสถาบันสำคัญของเมือง ดังที่คุณน่าจะรู้ดีอยู่แล้ว เราคือวิทยาลัยระดับสูงภายใต้ระบบมหาวิทยาลัยรัฐขนาดใหญ่ที่สุดในนิวยอร์ก" เขาพูดนิ่มๆ เกือบจะละมุนละม่อม

"หนู...คือ หนูเสียใจค่ะที่จำไม่ได้ว่ามีกฎข้อนี้ในคู่มือ" คอร์รีกลืนน้ำลายความตื่นตระหนกและความโกรธเพิ่มพูนขึ้นทุกขณะ ไม่น่าเชื่อว่าจะมีเรื่องไร้สาระแบบนี้ แต่เธอบังคับให้ตัวเองใจเย็นเข้าไว้ "หนูแค่โทรไปสอบถามสองครั้ง ไม่มีอะไรเป็นทางการ"

ศาสตราจารย์ผงกศีรษะ "ผมมั่นใจว่าคุณไม่ได้*เจตนา*ฝ่าฝืนกฎของวิทยาลัย" เขาเริ่มพลิกเอกสารช้าๆ ทีละหน้าอีกครั้งโดยไม่มองเธอ "ยังไงก็แล้วแต่ ผมคิดว่าโครงการที่คุณเสนอมายังมีปัญหาอื่นอีกด้วย"

"อะไรเหรอคะ" คอร์รีเซ็งสุดๆ

SAMPLE

“ความคิดที่ว่าการได้รับสารอาหารไม่เพียงพอนำไปสู่การก่อเหตุอาชญากรรม นี่มัน...เป็นความคิดเก่าที่ไม่น่าเชื่อถือเท่าไหร่”

“แต่หนูรู้สึกว่ามันคุ้มค่าที่จะลอง”

“สมัยก่อนใครต่อใครก็ขาดสารอาหารกันทั้งนั้น แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะกลายเป็นอาชญากร อีกอย่างความคิดนี้มีกลิ่นอายของ...จะพูดยังไงดีล่ะ...ของหลักการบางอย่างที่บอกว่าอาชญากรรมโดยรวมมีต้นตอมาจากประสบการณ์เลวร้ายในวัยเด็ก”

“แต่ภาวะทุพโภชนาการขั้นรุนแรงอาจเป็นเหตุให้เกิดความเปลี่ยนแปลงด้านระบบประสาท และสร้างความเสียหายได้ นั่นไม่ใช่หลักการแต่เป็นวิทยาศาสตร์”

คาร์โบนยกเอกสารของเธอขึ้นชู “ผมทำนายได้เลยว่าผลการวิจัยจะออกมายังไง คุณจะพบว่าสมัยเด็กๆ นักโทษประหารพวกนี้ขาดสารอาหารจริง แต่คำถามจริงๆ ก็คือในบรรดาเด็กหิวโหยอดอยากทั้งหมดนั่น ทำไมคนที่ทำความผิดร้ายแรงขนาดต้องโทษประหารชีวิตถึงมีแค่ไม่กี่เปอร์เซ็นต์ล่ะ แผนงานของคุณไม่เห็นพูดถึงประเด็นนี้เลย เสียใจด้วยนะ โครงการนี้ไม่ผ่าน ไม่มีทาง”

เขากางนิ้ว ปล่อยให้เอกสารหล่นกระทบโต๊ะเบาๆ

SAMPLE

2

*พิพิธภัณฑ์สีแดง*ชื่อเสียงโด่งดัง หรือบางคนอาจบอกว่าชื่อเสียงฉาวโฉ่ที่วิทยาลัยงานยุติธรรมทางอาญาจอห์น เจย์นั้น แรกๆ ก็เป็นห้องเก็บรวบรวมแฟ้มสำนวนคดี หลักฐานที่เป็นรูปธรรม ทรัพย์สินของนักโทษ และของที่เก็บสะสมไว้เป็นที่ระลึกซึ่งเมื่อเกือบร้อยปีก่อนถูกเก็บใส่ตู้โชว์ไว้ในห้องโถง นับแต่นั้นมาพิพิธภัณฑ์สีแดงก็ขยายใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นห้องสะสมของที่ระลึกด้านอาชญากรรมใหญ่ที่สุดในประเทศ ชิ้นที่โดดเด่นเป็นพิเศษตั้งแสดงในห้องนิทรรศการที่อาคารสคิดมอร์ โอวิงส์ แอนด์ เมอร์ริลล์ของวิทยาลัยบนถนนเทนท์อเวนิว ส่วนที่เหลือ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเอกสารสำคัญเก่าแก่ที่เปื่อยขาด และหลักฐานประกอบรูปคดีราจับสมัยนานนมมาแล้ว ยังซุกอยู่ที่ชั้นใต้ดินน่าขนลุกของวิทยาลัยตำรวจเก่าแห่งนี้บนถนนสายยี่สิบฝั่งตะวันออก

คอร์รีค้นพบเอกสารสำคัญเก่าแก่พวกนั้นตอนเข้ามาเรียนวิทยาลัยใหม่ๆ มันล้ำค่ายิ่งนัก พอตีสนิทกับเจ้าหน้าที่ดูแลเอกสารและรู้ว่าอะไรอยู่ที่ไหน ตามลิ้นชักซึ่งยุ่งเหยิงไร้ระเบียบและตามชั้นที่มีข้าวของกองพะเนิน เธอก็ไปเยือนคลังเก็บเอกสารในพิพิธภัณฑ์สีแดงหลายครั้ง เพื่อหาหัวข้อสำหรับเขียนรายงานและโครงการ ล่าสุดเธอไปค้นหาหัวข้อวิจัยสำหรับวิทยานิพนธ์โรสเวลล์ และหมกตัวอยู่กับคดีเก่าแก่ที่ไขไม่ออกนานมาก ส่วนใหญ่เป็นคดีสมัยดึกดำบรรพ์ที่ปิดไม่ลง และแน่นอนว่าผู้เกี่ยวข้อง (รวมทั้งคนที่น่าจะเป็นผู้ร้าย) ตายไปหมดแล้ว

SAMPLE